

Şizofren Yankılar

– Barane · 15 Şubat 2016

Uçsuz bucaksız panik ataklar yaşıyorum adının geçtiği anlarda, Bende masallar besteliyor, anıtlar dikeyiyor serseri aşkın. Gidişine tereddütlerim var ölümler satın almak için. Sana her kanışım asırlık sancılara gebe...Seccadeler seriliyor ayaklarına ve dualar sıralanıyor dönüşünü karşılamak için. Varlığımın intikamında yuvarlanan alkışların tınlarına kaptırıyorum kendimi. Tenin tenime mihlanıyor. Ölüme diklenen günlerim soluyor.Aniden yüzüm yüzünden ürperiyor. Bazen haddini aşar özlemim, Terbiyeye davet ederim gözlerini. Manzumlarda kimliğini arar şairler. Kalem tutan ellerim tedirgin olur apansız bir akşamın öfkeli sokaklarında. Sonra merhamet dilenir dilim, dilenci kılığında ve güneşe söylenerek.. Al gülüm beni al, al bir kılıf çıkart acılarımdan, methiyeler dizsen serime, hücrelerime kaleler diksen, üzerinde ateşler yakılan. Mor bahçelerin hedeflerinde boş kadehler dönüyor...Gözlerinden içmek için ay ışığını ne ölebilirim ne de dünyayı verebilirim sana. Martılar deniz aşırı intikal ederlerken gök yüzüne yüzün bedenimde gölgeler çiziyordu.

Şizofren yankılarım aynalarda ayağa kalkıyor,Odam dümdüz bir gök gürültüsünün paramparça yalnızlığında dağılıyor dört bir yana.Her şey karmakarışık oluyor bir süre sonra ve toparlayamıyorum dalgınlığımı,Bağışla beni, An be an kaybediyorum sana giden yolları.Çıkmaz sokakların köşeye sıkıştırılmış çocuklarıydı hatıralar.Bir o köşe- ye bir bu köşeye tekmeleniyordum sanki. İlaç kutularımı arıyorum,ellerim titriyor,bunaliyorum ve kendime kızarken yıldızları öldüremiyorum içimde.Heyecanlanıyorum kendi bedenimde;zeka bulmacalarında aşk sözcüklerini tarıyorum, aklımı kandırıyorum seni sevdiğçe.

Kolonya kokan mendiller sallıyorum koridorlarda.Korkularıyla dövüyorum hayatı,yok-luk süreceğim ekmeğime,tuzsuz bibersiz ve sensiz bir yokluk.Dudaklarımı kanatarak sana yazıyorum mısralarımı,Halbuki dizelerim de aldatır,damdan düşer gibi hem de hem de sen gibi aldatır,bıçak gibi yara gibi bir şey dağlar ciğerimi sonra.Kılıf gibi vakitsiz açan dal gibi,sen gibi...

Öğüt verdim gökyüzüne, sen hiçtin daha. Lacivert bir dolunay sallanıyor pencereden kuru gül yaprakları bulutlara ahkam kesiyor,yağmur yağıyor,ocak başında kitap sayfa ları senin için açılıyor.İçimde umutlar buz kesiyor..

Şimdilerde ben, sarı bir çöl karanlığında,beyaz ay ışığının seraba gömülmüş kenar uçlarını, kırmızı kum taneciklerine teslim ederek uykuya dalıyorum.Sonsuz bir uyku- nun, usulca azalan melodisine kaptırıp gidiyorum...

Toprağı kuma teslim ederek, yokluğunda varlığımı ısıtıyorum. Gittikçe terliyor avuç içlerim.Kapatırken gözlerimi sanki ellerin kirpiklerimi çekiyor...

Haydar Şahinbay-Edebiyat Öğretmeni-Şair-Yazar